

B ii. 306.

KUIDAS ELAS KÄRDI KUSTI

KULDNE KODU

Teate küll, kus Kärdi kesa!
Selle serval männi ladvas,
kõrgel oksastikus katvas,
oli suure linu pesa.

Kas ehk huvitab nüüd sind,
et seal pesas nagu tares
oma poegi varjas vares —
vanarahva vagalind.

Tuli väike Kärdi Kusti,
pesa nähes tundis lusti
varesele teha paha,
tuua pojad ülalt maha.

Kusti ronis pesa ligi.
Aga vana vares ise
võttis vastu külalise.
Poisil näol on hirmuhigi.

Kukkus poiss, ja algas lend.
All on voolav ojavesi
vulisemas salakesi.
Sealt me Kusti leidis end.
Vesi polnud sügav just.

Peale ränka ehmatust
polnud poisil mingit viga,
ehk küll märg kui merisiga,
põhjamudast silmad, kõrvad
mustad nagu üle tõrvat.

Kuidas lähed märjalt koju?
nõnda mõtles Kusti-poju.
Võttis maha püksid, kuue,
valge särgi tuluuue —
las neid kuivatab nüüd päike!

Ise pesaröövel väike
tahtis mudast puhtaks pesta
silmi, suud ja kõrvalesta.
Sellepärast suplema
ojavette tõttas ta.

Igal noorel kutsikal
varuks sada salavempu,
vallatust ja tuhat tempu.
Nüüdki oja lähedal
olid Kärdi kutsikad —
vembumehed mõlemad.

Kusti riideid nägid nad.
Kohe kutsud väledad:
üks sai kinni püksisäärest,
teine kahmas värvli äärest,
ja siis nii, et tolmas maa,
metsa poole plagama.

Seal, kus lõppes Kärdi kesa,
oli sipelgatel pesa.
Sinna ettevaatamata
jooksid koerad kogemata;
jalgupidi pesas ise —
võtsid ette hullamise.

Ja kui sipelgate vägi
seda koeratempu nägi,
ründas kohe kutsikaid.
Koerad jooksid sedamaid
vaatamata seljataha,
jätsid Kusti püksid maha.

Kusti nägi koerte nalja,
ronis kähku ojast välja,
kuue, särgi kahmas ta
ning läks pükse otsima.
Leidiski need põõsa alt,

tõmbas jalga väledalt
Siis ta kiirelt tormas koju.
Oli olnud väljas kaua,
tädi katab lõunalaua,
kurjustab: „Kus Kusti-poju?“

Tädiga ei olnud nali,
oli pahane ja vali,
ütles: „Jääd küll löömata,
aga siiski söömata
täna nurgas seisma pead!

Küllap teinekord siis tead,
et saad koju õigeks ajaks!“
Kusti kõht küll toitu vajaks,
tädi käsk on vali aga:
seisa nurgas ahju taga!

Seisab nurgas, seisab norus,
meel on kibe, huuled torus.
Aga äkki tunneb ta:
pükstes hakkab kihama
mingi elukate parv,

neid on lugemata arv.
Valugi seal teevad nad.
Mõtleb Kusti: vaatan järgi!
Võtab seljast püksid, särgi,
näeb, et seal on sipelgad.

Päris maja lähedal
tädi istub akna all,
kujub sukka nobedasti;
päike paistab palavasti.
Tädil tuju paraneb

seal ta mõtleb, muheleb:
„Oh sa väike vaene Kusti!
Tõesti mulle ei tee lusti
kauem poissi karistada.
Tarvis tema vabastada!“

Kusti samal ajal aga
turtsub vihast ahju taga,
mõtleb: „At sa, kuri tädi,
küllap teen sull' kaela-kõdi!“

Nurgast hiilib salamahti,
lökkab tasa akna lahti,
ja siis pükstest sipelgad
tädi kaela sajavad.

Kardab Kusti, et jääb hätta:
egas tädi seda jäta,
küllap kere kuumaks soeb.
Kusti pageb, peitu poeb
pimedasse sahrinurka;

tünni taga peidu-urka
arvab leidvat endale.
Aga häda temale:
riiuli seal ümber ajab,
mett ja moosi kaela sajab.

Poiss on must kui moosiklimp.
Tuleb tädi, vitsakimp
ähvardavalt kaenla all,
peatub poisi lähedal.
„Nüüd ma vitsu annan sulle

On see tegu, et sa mulle
kaela viskad sipelgaid?
Tule sahvrist jalamaid!
Näe, veel siingi tegid paha —
kallis moos kõik läinud maha!“

„Kulla-kallis tädikene,
ma veel olen pisikene,
anna seekord andeks mulle!
Edaspidi olen sulle
ikka kuulekas ja pai!”

palus Kusti norus päi.
Tädi nägu naerma löi,
poisi sahvrist välja tõi:
„Kes sind, väikest, hakkab lööma!
Tule, poju, lõunat sööma!”

Kirjastus O./Ü. „Loodus“, Tartu, Tallinn

Tekst: J. Oro

Pildid: H. Valtman